

1964. gada Konvencija Nr. 122 par nodarbinātības politiku

Starptautiskās Darba organizācijas ģenerālkonference,

kuru Ženēvā sasauca Starptautiskā Darba biroja Administratīvā padome un kura 1964. gada 17. jūnijā sanāca uz savu četrdesmit astoto sesiju,

ņemot vērā, ka saskaņā ar Filadelfijas deklarāciju svarīgs Starptautiskās Darba organizācijas pienākums ir veicināt pasaules tautu vidū tādu programmu izveidi, kas nodrošinātu pilnīgu nodarbinātību un dzīves standartu uzlabošanu, un ka Starptautiskās Darba organizācijas konvencijas preambula paredz nepieciešamību novērst bezdarbu un nodrošināt atbilstošu iztikas minimumu, un

ņemot vērā arī to, ka saskaņā ar Filadelfijas deklarāciju Starptautiskās Darba organizācijas pienākums ir izpētīt un apsvērt ekonomikas un finanšu politikas ietekmi uz nodarbinātības politiku atbilstoši pamatmērķim, ka “visiem cilvēkiem neatkarīgi no rases, reliģiskās pārliecības vai dzimuma ir tiesības uz materiālu labklājību un garīgu attīstību, baudot brīvību un cieņu, ekonomisko drošību un iespēju vienlīdzību”, un

ņemot vērā, ka Vispārējā cilvēktiesību deklarācija paredz, ka “katram cilvēkam ir tiesības uz darbu, uz brīvu darbavietas izvēli, uz taisnīgiem un labvēlīgiem darba apstākļiem, kā arī uz aizsardzību pret bezdarbu”, un

ņemot vērā tādu esošo starptautisko darba konvenciju un ieteikumu noteikumus, kas ir tieši saistīti ar nodarbinātības politiku, un jo īpaši 1948. gada Konvenciju un Ieteikumu par nodarbinātības dienestu, 1949. gada Ieteikumu par profesionālo orientāciju, 1962. gada Ieteikumu par arodmācībām un 1958. gada Konvenciju un Ieteikumu par diskrimināciju attiecībā uz nodarbinātību un nodarbošanos, un

ņemot vērā, ka šie dokumenti ir jāietver plašākā starptautiskā ekonomiskās attīstības programmā, pamatojoties uz pilnīgu, produktīvu un brīvi izvēlētu nodarbinātību, un

nolēmusi pieņemt tādus konkrētus priekšlikumus attiecībā uz nodarbinātības politiku, kas ir iekļauti šīs sesijas dienas kārtības astotajā punktā, un

noteikusi, ka šie priekšlikumi ir jāpieņem starptautiskas konvencijas veidā,

tūkstoš deviņi simti sešdesmit ceturtā gada devītajā jūlijā pieņem šo konvenciju, kas pazīstama kā 1964. gada Konvencija par nodarbinātības politiku.

1. pants

1. Lai veicinātu ekonomisko izaugsmi un attīstību, uzlabotu dzīves līmeni, atbilstu darbaspēka prasībām, kā arī pārvarētu ar bezdarbu un nepietiekamu nodarbinātību saistītās grūtības, katras dalībvalsts galvenais mērķis ir izstrādāt un īstenot aktīvu politiku, lai sekmētu pilnīgu, produktīvu un brīvi izvēlētu nodarbinātību.

---

2. Šī politika ir vērsta uz to, lai nodrošinātu:

a) nodarbinātības iespējas visām tām personām, kas var uzsākt darbu un meklē darbu,

b) iespējami augstu šāda darba produktivitāti,

c) katram darbiniekam neatkarīgi no rases, ādas krāsas, dzimuma, reliģiskās vai politiskās pārliecības, valsts vai sociālās piederības izvēles brīvību attiecībā uz nodarbinātību un iespējami pilnīgas iespējas iegūt vajadzīgo kvalifikāciju un izmantot savas iemaņas un spējas šim darbiniekam piemērotā darbā.

3. Šajā politikā ir pienācīgi jāņem vērā ekonomiskās attīstības stadija un līmenis, kā arī nodarbinātības jomā noteikto mērķu un citu ekonomisko un sociālo mērķu savstarpējā saistība, un šo politiku īsteno valsts apstākļiem un praksei piemērotā veidā.

2. pants

Katra dalībvalsts valsts apstākļiem atbilstošā veidā un apmērā:

a) koordinētas ekonomikas politikas un sociālās politikas ietvaros lemj par tādiem pasākumiem, kas jāpieņem, lai sasniegtu 1. pantā norādītos mērķus, kā arī pārskata šos pasākumus,

b) veic šo pasākumu īstenošanai nepieciešamās darbības, tostarp attiecīgā gadījumā izstrādā programmas.

3. pants

Īstenojot šo konvenciju, saistībā ar nodarbinātības politiku ir jākonsultējas ar to personu pārstāvjiem, ko ietekmē plānotie pasākumi, un jo sevišķi ar darba devēju un darba ņēmēju pārstāvjiem, lai pilnīgi ņemtu vērā viņu pieredzi un viedokli, kā arī nodrošinātu šo pārstāvju pilnīgu iesaisti šādas politikas izstrādē un atbalstu šādai politikai.

4. pants

Šīs konvencijas oficiālos ratifikācijas rakstus nosūta Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektoram reģistrācijai.

5. pants

1. Šī konvencija ir saistoša tikai tām Starptautiskās Darba organizācijas dalībvalstīm, kuru ratifikācijas rakstus ir reģistrējis ģenerāldirektors.

2. Tā stājas spēkā divpadsmit mēnešus pēc tam, kad ģenerāldirektors ir reģistrējis divu dalībvalstu ratifikācijas rakstus.

3. Turpmāk attiecībā uz ikvienu dalībvalsti šī konvencija stājas spēkā tad, kad pagājuši divpadsmit mēneši kopš šīs dalībvalsts ratifikācijas raksta reģistrācijas.

---

6. pants

1. Dalībvalsts, kas ratificējusi šo konvenciju, var to denonsēt tad, kad pagājuši desmit gadi, kopš Konvencija pirmoreiz stājusies spēkā, un šajā nolūkā tā denonsēšanas aktu nosūta Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektoram reģistrācijai. Denonsēšana stājas spēkā ne agrāk kā vienu gadu pēc tam, kad tā reģistrēta.

2. Ikvienai dalībvalstij, kas ratificējusi šo konvenciju un gada laikā pēc iepriekšējā punktā minētā desmit gadu perioda beigām nav izmantojusi šajā pantā paredzētās denonsēšanas tiesības, tā ir saistoša nākamos desmit gadus, un turpmāk dalībvalstij ir tiesības denonsēt šo konvenciju pēc katra desmit gadus ilgā perioda beigām, ievērojot šajā pantā paredzētos noteikumus.

7. pants

1. Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektors informē visas Starptautiskās Darba organizācijas dalībvalstis par ikviena viņam iesniegtā organizācijas dalībvalstu ratifikācijas raksta un denonsēšanas akta reģistrāciju.

2. Paziņojot organizācijas dalībvalstīm par otrā saņemtā ratifikācijas raksta reģistrāciju, ģenerāldirektors informē dalībvalstis par dienu, kurā šī konvencija stājas spēkā.

8. pants

Starptautiskā Darba biroja ģenerāldirektors saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas statūtu 102. pantu nosūta Apvienoto Nāciju Organizācijas ģenerālsekretāram precīzu informāciju par visiem ratifikācijas rakstiem un denonsēšanas aktiem, ko viņš reģistrējis atbilstoši iepriekšējos pantos minētajiem noteikumiem.

9. pants

Ja Starptautiskā Darba biroja Administratīvā padome uzskata par vajadzīgu, tā iesniedz ģenerālkonferencē ziņojumu par šīs konvencijas īstenošanu un atbildi, vai konferences darba kārtībā būtu jāiekļauj jautājums par tās pilnīgu vai daļēju pārskatīšanu.

10. pants

1. Ja konferencē tiek pieņemta jauna konvencija, ar kuru pilnīgi vai daļēji groza pašreizējo konvenciju, tad, ja vien jaunajā konvencijā nav noteikts citādi:

a) jaunās konvencijas ratifikācija neatkarīgi no 6. panta noteikumiem attiecībā uz konkrēto dalībvalsti *ipso jure* nozīmē tūlītēju pašreizējās konvencijas denonsēšanu, tiklīdz jaunā konvencija ir stājusies spēkā,

b) no dienas, kad stājas spēkā jaunā konvencija, pašreizējā konvencija dalībvalstīm vairs nav pieejama ratifikācijai.

2. Šī konvencija ir spēkā pašreizējā formā un ar pašreizējo saturu attiecībā uz tām dalībvalstīm, kas to ir ratificējušas, bet nav ratificējušas jauno konvenciju.

---

11. pants

Šīs konvencijas teksti angļu un franču valodā ir vienlīdz autentiski.